

Miranda

Je 9.03 a nikde nikdo.

Miranda si kouše nehet na palci a opírá se o auto, poklepává botou o pneumatiku. Přitáhne si culík. Zkontroluje si tkaničky bot. Prohrabe batoh a ujistí se, že je tam všechno: dvě láhve s vodou, lezecká souprava a ruční pilka s jejím jménem vyrytým na rukojeti, dárek od rodičů k narozeninám. Všechno připraveno, nic během dvacetiminutové cesty z bytu zázračně nevyskočilo z batohu.

Je 9.07 a na štěrků konečně zaskřípou pneumatiky. Miranda se obrátí a vidí, jak před ní zastavuje Jamieho jasně zelený nákladák s logem firmy J. Doyle. Srdce jí buší do žeber jako datel, trochu se napřímí, když Jamie se zbytkem party vystupuje.

Jamie se culí, jak se k ní tak všichni blíží. „Ajku, Spikesi, Treyi, tohle je Miranda Rossová,“ představí ji.

Dva z mužů jí věnují pohled, který zná: uštvaný, nervózní pohled kluků, kterým vtloukli do hlavy, ať se chovají, jak se sluší a patří. Trey je malý a podsaditý, má vpadlá, hluboko posazená očka. Spikes je o hlavu vyšší než Trey a má postavu ragbisty, pod umouněným vybledlým tričkem se mu rýsuje statná hrud'. Pokývnu jí a hned se zaměří na strom v rohu pozemku, kde zaparkovali.

A pak je tu Ajk. Ten věnuje Mirandě úplně jiný pohled: sjeďe ji od hlavy k patám jako týpek, který uslyší „nechovej se k té nové holce nevhodně“ a vezme to jako výzvu.

Varovali ji před ním. Má svou pověst. *Ten Ajk zlezl víc ženských než stromů*, řekl Mirandě její bývalý šéf, když mu oznámila, že odchází do party k Jamiemu. *Ksicht anděla, srdce naprosto necitelného grázla*.

A tak se Miranda předem obrnila před pronikavými zelenými očima, vousatou bradou, svalnatými potetovanými pažemi. Je připravená na to známé povytažení obočí, když se na sebe podívají, na pohled, který hlásá *Ženské jako ty si dávám k snídani*.

Je ale *totálně* nepřípravená na štěně v jeho ruku, křížence kokršpaněla a pudla.

Překvapeně zamrká. Ajk nevzrušeně hladí psa po hlavě, jako by bylo úplně normální nosit s sebou na pracoviště štěňátko.

„Jo, a tohle je Trhač,“ říká Jamie bez valného nadšení. „Nový pes. Asi nemůže zůstat sám doma, co, Ajku?“

„Jo, sám se tam bojí,“ potvrdí Ajk a poposune si Trhače trochu výš na svalnaté hrudi.

Miranda má co dělat, aby se neusmívala. Měla v plánu Ajka *totálně* ignorovat – zjistila, že vůči takovým nafoukaným týpkům je to nejlepší strategie. Ale... *do háje*, to štěně je fakt roztomilý. Nikdy nedokáže odolat těm, co připomínají huňaté medvídky s pršáčkem.

„Čau, Trhači,“ řekne a natáhne k němu ruku, aby si ji očichal. „Ahoj, ty kluku jeden!“

Pes začne bušit ocasem Ajka do boku a Miranda se snaží neroztát nadšením.

„Líbíš se mu,“ pronese Ajk hlasem jako med, slizkým pohledem jí znovu přejede po těle a Mirandin mozek nasadí brzdy. Štěně je sice sladoučké, ale ona si až moc všimá toho těla, co ho drží. Tohle nebyla její strategie.

„Ahoj,“ řekne, odtrhne pohled od Trhače a nasměruje úsměv na Treye a Spikesi. „Ráda vás poznávám, kluci.“

„Rossoová je slušná lezkyně.“ Jamie poplácá Mirandu po zádech. „Měli jste ji vidět na tý záchranářské soutěži. Nikdy jsem neviděl, že by někdo tak rychle vyjel na strom. Máš vlastní výbavu?“

„Hmmm,“ pokývne Miranda ke svému batohu.

„Pošlu tě tamhle na ten velkej,“ rozhodne se Jamie. „Zákazník chce zmenšit korunu o třetinu.“ Pokývne ke stříbrné bříze tyčící se nad přední zahradou velkolepého domu, před nímž zaparkovali. Je vytáhlá, sklání se a máchá větvemi ve větru. „Předvedeš klukům, jak se to dělá?“

„Jasnačka,“ zahučí Miranda a už se sklání k batohu a vytahuje postroj.

Nic není tak vzrušující jako lezení.

Jednou, když jí bylo patnáct, šla Miranda domů a v dálce zaslechla křičet nějaké muže. Vydala se tam a objevila arboristy neboli ošetřovatele stromů, jak trénují v učilišti kousek od její školy. Stála tam řada krásných vysokých borovic, z větví jim visely žluté a oranžové provazy. Muži se pohybovali ve větvích jako Tarzani, skákali přes vidlice, svírali kmeny mezi kolena, zakláněli se v postrojích, jeden z nich dokonce visel hlavou dolů.

Mirandu nikdy nenapadlo, že by se dalo žít lezením po stromech.

Instruktor si všiml, že se dívá, a řekl jí, že příští týden mají den otevřených dveří, pokud se jí to líbí, může si to přijít vyzkoušet. Sotva poprvé ucítila, jak postroj přebírá její váhu, sotva se dostala na první větev a shlédla na zem pod sebou, byla v tom až po uši.

Uplynulo deset let a ona se nejen živí lezením po stromech, ale dělá to *sakra dobře*. Rodiče sice ještě pořád nepochopili, proč jejich nejstarší dcera chce dělat profesi tak nebezpečnou, že jí hned první den v práci poradili, aby uzavřela životní

pojistku, ale neochotně se s tím smířili. Hlavně proto, že je všem jasné, jak moc Mirandu baví, co dělá.

Jakmile se ocitne na bříze, s hlavním lanem upevněným k nejvyšší větvi, která unese její váhu, zapomene Miranda na Treye a Spikea i Ajka. Pustí z hlavy dokonce i Cartera, se kterým má v poledne schůzku, na niž si přinesla oblečení, pečlivě složené na dně batohu. Být na stromě dvanáct metrů nad zemí je fičák, bez ohledu na to, jak je člověk zkušený, a není přitom prostor na nic jiného. Existuje jen ona a lana a vítr a strom, který kolem ní dýchá a brání jí spadnout.

Ajk prořezává živý plot vpředu na pozemku, Trhač se mu nadšeně batolí u nohou. Jamie zpočátku zůstane u Mirandy a hlídá ji, ale zhruba po půlhodině odejde pomoci Ajkovi. Zbylí dva kluci dělají pomocné práce, tahají těžké větve a cpou je do drtičky. Dopoledne ubíhá v řevu řetězových pil a třpytu pilin.

Miranda se snese na hlavním laně a dovolí si přistát tvrdě, zaryje se patami do hlíny pod stromem. Provaz jí slouží dobře, ani se nezadrhne. Bylo to dobré dopoledne. Vlasy se jí uvolňují z ohonu, pramínky se jí lepí na čelo, když si sundá přilbu.

„Nebylo to špatný,“ utrousí Ajk, když kolem něj prochází k Jamiemu.

„Dík,“ řekne a usměje se na Jamieho. „Dobrý, šéfe?“

„No jo, už si vzpomínám!“ Jamie se napřímí s náručí lískových větví, v očích mu blýská. Blíží se mu padesátka, na stromě už není nejrychlejší, nijak zvlášť neriskuje. Ale jiskru má v sobě pořád. Vážně dobrý arborista je feták, závislý na přesně odměřené dávce adrenalinu. A když to s ní přežene, potřebuje pořádný kus štěstí. „O půl jedný musíš odejít, co? Na to rande?“

Miranda si smete piliny z protipořezových kalhot. Má kšandy – tyhle bezpečnostní kalhoty byly navrženy pro muže

a věčně jsou jí v pase volné. Kámoš, kterého potkala na záchranařském kursu, jí poradil, že jí ty šle ušetří trapas, kdyby se jí kalhoty jednoho dne svezly ke kotníkům.

„Jo! Obědový rande,“ přisvědčí, odepne si motorovou pilu a položí ji na korbu Jamieho nákladáku. „Je Valentýn, abyste věděl.“

„Žena mi to ráno připomněla,“ zašklebí se Jamie.

„Obědový rande?“ ozve se Ajk zezadu.

Ani se neobráť. „Můj přítel se se mnou chce vidět hned potom, co zvládnou svou první šichtu s Jamiem.“

„Nebo má na večer domluvenou další ženskou,“ uchechtne se Ajk.

Mirandu to nerozhodí. Má za to, že když se někdo chová jako debil, má pro to asi důvod, a nemá smysl se vztekat. Ale taky ví, že tolerance může působit jako slabost, zvláště když je člověk ženská. Polkne.

„A jaké máš plány na večer ty, Ajku?“ zeptá se a letmo se na něj podívá, jen tak, že zachytí jeho křivý úsměv. „Žhavý rande?“

„To se ještě uvidí.“

„Co se uvidí?“ Miranda si rozpustí ohon a pročísne si prsty vlasy. Má je husté a tmavé, kolem obličeje se jí kudrnatí, dole dělají prstýnky, a skoro pořád jsou zacuchané.

„No, uvidí se, jestli mi Jamie dovolí, abych tě večer pozval na panáka.“

„Ajku!“ vyštěkne šéf. „Co jsme si říkali po cestě sem?“

Miranda se na okamžik střetne s Ajkovým pohledem. Popichuje ji, nebo ji možná zkouší. Ale v očích má opravdový žár a v Mirandě hrkne, když jí dojde, že by to udělal – pozval by ji na panáka a pak by si ji odvedl domů, tenhle krásný, nebezpečný chlap.

Vlastně jí to docela lichoť, když se to tak vezme. I když je jí jasné, že Ajk ošuká všechno, co se hýbe.

„Proč ne? Teď vím, že máš večer volno.“ Ajk si založí potetované paže na prsou. Má pořádné bicepsy. Miranda nepochybuje, že to udělal proto, aby si jich všimla.

Zvedne bradu. „Nemám zájem,“ prohodí s úsměvem. „Ale díky za nabídku.“ Obrátí se zase k Jamiemu. „Zítرا ráno v sedm, že? Pošlete mi adresu?“

„Nemá zájem!“ vyjekne Jamie. „Kdys tohle od holky slyšel naposled, Ajku?“

Ten pokrčí rameny, skloní se pro Trhače a Miranda odchází a cítí, že ji provází pohledem.

„Už je to dost dlouho,“ řekne Ajk. „Ale nakonec je vždycky ukecám.“

Miranda se pousměje. „Tentokrát se to nestane,“ zavolá ve sele přes rameno. „Jsem zadaná.“

„Obědový rande,“ křikne za ní Ajk. „Takový štěstí.“

Opravdu má štěstí. Většinu dní tomu ani nemůže uvěřit. Carter je ten typ, o kterém si myslela, že by si někoho, jako je ona, ani nevšiml: je tak *zralý*, má dobře placenou práci, nosí obleky na míru. A je krásný. Dospěle krásný, ne jako ten umouněný Ajk. Carter má kulaté brýle, ostře řezanou čelist a úsměv, pod kterým taje jako led na slunci.

Seznámili se prostřednictvím Rega, jednoho z kluků, se kterými Miranda pracovala – hrál s Carterem fotbal a Miranda byla jednou loni s Regem v hospodě, když tam po zápase přišla polovička týmu. Carter byl vymydlený a v obleku, protože si zapomněl vzít něco na převlečení po zápase, a vyčíníval tam jako nová lesklá mince, samý zářivý úsměv a vlhké vlasy. Kluci si dělali z jeho ohozu legraci a on rozpačitě klopal hlavu, jeho brýle odrážely světla hospody a Mirandě se svíral žaludek. To klopení hlavy naznačovalo, že pod slupkou ramenatého dospělého se skrývá chlapec, díky tomu působil přístupněji.